

مراجש: הגב' רחל הברachi' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר צ"ל בפרק יומן מחיו ארוכי המעש

ניר ברקת, ראש עיריית ירושלים דאז, ביקש להעניק לו אות כבוד על תרומות הכליה שהוא עומד לתרום לילדה ירושלמית, רצחה تحت לו הרגשה חמה.

יום עבר ועוד אחד. ללי התכוונה בהתרגשות להשתלה, ציפתה בכליון עניינים, האיש מקריסין עבר בדיקות רפואיות יקרות. עמד בהן בהצלחה. סוף סוף הגיעו המיווחל, שני חרדי ניתוח הוכנו, מבקשים לקחת איבר אחד, להעניק חיים לשני. אך התורם לא נמצא!

הוא היה אמרו להגיע כמה שעות לפני התמורה לתהיליך של אישפוז והכנה, אבל השעות נקבעו והאיש לא הגיע. צלצל מספר הפלפון שלו לא הניב תשובה. ניסינו חזר להציגו, לא יכולנו לשבור בחדרה שבמחלקה, לא עודכנו ללי בהתקפותיו. לא יוכלו לשבור את ליבה. המתו נעד שעה וعود אחת, ורק כשהיה ברור מעל לכל ספק שהוא לא יגיע לנכסה העובדת הסוציאלית לספר

ללי על המצב. ללוות אותה באזבנה הנוראה.

לא דיברנו אותו אבל יוכלו לשער מה קרה. ביום התרומה קיבל התורם מקריסין "רגלים קרות", עשה אחריה פנה וחזר הביתה. מותר לו. מותר להתחרט. מותר לו לקבל רגליים קרות. אבל ליבת של לili נשבר. ממעמד של בריאות היא חזרה בבית אחת אל מיטת החולים ולא היו לה כלים להכיל את הצער הנורא

הזה. לא. בעלי היה שם. ללי נדרשה לאמונה שלו, לכוחות שידע לחת. "אנחנו נמצא לך תורם אחר בעוזרת ד', לא אש��וט עד שתהיי מושתלת בראיה", הוא הבטיח. הייתה תקווה ובعلي היה שם כדי להזכיר אותה שוב ושוב ושוב. כי פגעמים יותר ממה שחושבה הכליה, החסובה ההכליה והתקווה. וכמו שבعلي למד אותו, את המותנה הזאת כולנו יכולים לחת. להיות עם השני, לשם אוותו ולטעת תקווה חדשה.

*

תקופה נוספת חלה ותורם חדש נמצא ללי. שוב נבדקה התאמה, נמצא טובה. שוב נערך הבדיקה. שוב נכנסה ללי לתהיליך של הכהנה לתרומה, לציפייה דרככה. לתקואה לחיים חדשים שיבואו. הפעם התרומה ירדעה לפסים מעשיים. ללי עברה את ניתוח ההשתלה. אנחנו ליוינו אותה מרוחק, בתפילה, במחשבה ובהמתנה. יום הניתוח היה אצלו יום של חag וכשקבלנו את ההודעה מתוך חדר הניתוח שהכליה נקלטה, שלפ' בעלי בקבוק יין וכוסיות ושתינו "לחים".

היום ללי מושתלת בראיה ברוך ד'. האירוע מלמד את כולנו מה כוחה של אמפתיה, של הזדהות, של אוזן קשבת ברגעים קשים. שאין יאווש בעולם כלל ורופא כל בשור מפליא לעשות, תמיד.

127. כמה לליות...

שנת תשע"ה אני לא יודעת מה השעה בדיקות. אני כן יודעת שמאוחר בלילה וסוף סוף אנחנו מתיישבים לאכול ארוחת ערב. בעלי מתחילה לספר מה עבר עליו היום, מתעניין בענייני דימויו של. באמצעות המילה הטלפון מצלצל. הוא מסתכל על הצג. "זו ללי" הוא אומר ומוניה את המזוג. וזה. לא צריך מילנה נספה.

אני יודעת שכעת מתחילה הפסקת האוכל. ארוחת הערב מושחת. המرك ככל הנראה יתפרק, הסלט ימתין לצד והשיהה תיעצר. כי

כשליל מתקשר בעלי עונה מיד. מהסלון עולים עליו הדי שיחה. הקול של בעלי רך כתמיד. מנהם. מטפס פתאום, מבטיח שבזורת ד' יהיה טוב, צריך עוד קצת סבלנות. רק עוד טיפיפה. בטח שאנו מתחפשים, הופכים את העולם, בקרוב נמצא בעוזרת ד', צריך עוד קצת המותנה, לא הרבה. ולא, זה שלא מצאננו תורם עד עכשוו, לא אומר שאין תורם מותאים, זה אומר

שאנו צריכים עוד קצת אורך רוח, עוד מעט השתדרות.

ఈ הוא מסיים את השיהה הוא כבר לא רעב. הלב שלו לא

כאן, ואני יודעת שאין מה להפיצר בו לסייע לאכול, הוא

חווב על לili. הילדה המקסימה והגיורה, הבוחרה

היעירות וחולות הכלויות. הוא חש את הצער שלה ושל בני משפחתה, חווה עימים את טיפול הדיאליה הקשים ומכיר את מגבלות התזונה הבלתי נסבלות שלמלות אותה.

*

יותר מלילי אחת היו לו, לבعلي. יותר מליד אחד היה על סף שבירה כתועאה ממחלת הכליות שסבל ממנה. לכל אחד מהם התקשר היה בעלי עוזב

הטלפון הנידי האיש שלו וכאשר מי מהם התקשר היה בעלי עוזב הכל ומרתכו ראשו ולייבו בשיחה, עושה את הכל כדי להפיח חיים, במקומות שכבו. זה יכול היה להיות בעיצומה של פגישה חסובה, במהלך ארוחות בוקר-צהרים-ערב או במהלך אירוע, לא משנה מתי תפס אותו הטלפון. כשליל צלצל (וגם כשמבוגר התקשר) הכל זו הциדה עברו. ואנשים צלצלו. כשהם הריגשו זוקקים לכוחם פשוט הרימו טלפון. ידעו שימצאו בצד השני לב.

רק בשעות בהן בעלי למד תורה או נכנס לתוכה כתלי הישיבה הוא היה משתק את הפלפון ומתנתק. מיד כשיצא מהבניין, היה יכול לעצור ולהזoor אל הזוקקים לו, אבל בתוכה הישיבה הוא היה כולל קודשים לتورה הקדושה ולתלמידיו האוהבים.

*

יום אחד מצאנו ללי תורם ברוך ד' איש שאינו יהודי, מקריסין ביקש לתרום כליה, נמצא מותאים ללי במאה אחוז. זה היה מרגש ומודים. בתחילת החשנו שהדברים לא יתקרו, אבל האיש אכן נחת בארץ, זוכה לקבלת פנים חמה ולבבית. בעלי הפגיש אותו עם מך